

Deel 2

Die veegde het oordeel van de tweede rechter vrijwel onmiddellijk van tafel: 'Ik ben het niet eens met de vorige rechter. Die vond dat de verkoper van de auto aan de koper had moeten melden wat er precies mis was met de auto, en dat is juist. Hij vond ook dat de koper had moeten onderzoeken of er iets fout was met de auto. Ook dat is juist. Maar hij heeft dat laatste zwaarder laten wegen, en dat is niet goed. Als mevrouw Gerritsen niet wist dat er iets fout was

met de auto, was er voor haar ook geen aanleiding om op zoek te gaan naar gebreken. De volgorde had moeten zijn dat meneer Neerdam éérst aan mevrouw Gerritsen vertelde dat de auto ernstig beschadigd was geweest. Als zij die informatie had gekregen, zoals het hoort, dan had ze de auto natuurlijk meteen laten keuren.'

'Zo is het,' riep mevrouw Gerritsen.

De rechter: 'Het doet er eigenlijk niet toe wie de grootste fout heeft gemaakt, maar wie is begonnen met het maken van fouten. Dat was de heer Neerdam. Misschien omdat hij bang was dat ze de auto anders niet zou kopen, informeerde hij mevrouw Gerritsen niet volledig. Dat heet dwaling, en dat mag niet. Daarom moet hij de auto terugnemen en het geld aan mevrouw Gerritsen terugbetalen.'

Mokkend betaalde meneer Neerdam het geld terug aan mevrouw Gerritsen en nam de auto mee terug naar huis. Er was geen mogelijkheid meer voor hem om nóg een rechter te raadplegen, dus hij moest zich neerleggen bij de beslissing.

Deze zaak is beroemd geworden omdat hij in veel vergelijkbare zaken als voorbeeld wordt genoemd. Het gaat dan om zaken waarin iemand iets koopt van een ander, en de aankoop blijkt toch anders te zijn dan verwacht. Als iemand iets te koop aanbiedt en iemand anders wil het kopen, hebben ze allebei plichten. De verkoper moet alles vertellen wat hij weet over het artikel en de koper moet er alles over vragen. Maar de regel is dat de verkoper eerst moet vertellen wat hij weet, zodat de koper op basis daarvan kan vragen wat hij nog meer wil weten. 📌

DE AUTO IS HELEMAAL IN ORDE!